

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 94/04-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 10. mája 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Lubyho prerokoval sťažnosť Ing. J. K., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. Ing. P. H., K., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 155/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Právo Ing. J. K. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 155/02 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Ing. J. K. **n e p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie.

3. Krajský súd v Košiciach **j e p o v i n n ý** uhradiť Ing. J. K. trovy právneho zastúpenia v sume 4 676 Sk (slovom štyritisícšesťstosedemdesiatšesť slovenských korún)

na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Ing. P. H., K., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 94/04-10 z 1. apríla 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. J. K. (ďalej len „sťažovateľ“) doručení ústavnému súdu 31. decembra 2003, ktorou namietal porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 155/02.

Na základe výzvy ústavného súdu z 1. júna 2004 sa k sťažnosti písomne vyjadril krajský súd podaním sp. zn. Spr. 1086/04 z 8. júna 2004, v ktorom okrem iného uviedol: *„Sťažnosť Ing. J. K. považujeme za neopodstatnenú, pretože jeho právo na spravodlivý súdny proces porušené nebolo. V konaní išlo o predbežné opatrenie, ktoré možno vydať bez nariadenia pojednávania a bez vykonania dokazovania, vrátane výsluchu účastníkov. Z tohto dôvodu je preto bezvýznamná skutočnosť, že odvolací súd vypočul matku a dieťa (17 ročné) v neprítomnosti otca.“*

K vyjadreniu krajského súdu sťažovateľ zaujal stanovisko podaním jeho právneho zástupcu doručeným ústavnému súdu 8. júla 2004, v ktorom konštatoval: *„Je síce pravdou, že podľa procesného práva išlo o predbežné opatrenie, ktoré možno vydať bez nariadenia pojednávania a účastníci nemusia byť vypočutí, ale v tomto prípade KS zjavne usúdil, že je potrebné účastníkov vypočuť k splneniu všetkých zákonných podmienok. Predvolal ich, sťažovateľ nezavinil, že sa prvého nariadeného pojednávania nezúčastnil, KS na samotnom*

pojednávani pojednávania odročil takže zotrval v názore, že je potrebné naďalej vypočúť účastníkov. A zrazu KS mimo pojednávania jednak vypočul len jednu stranu sporu čím porušil jednu zo základných zásad súdneho konania a to zásadu kontradiktórnosti a jednak bez uskutočnenia pojednávania, ktoré sám odročil vyniesol konečné Uznesenie, voči ktorému sa sťažovateľ už nemohol odvolať.“

Podaním doručeným ústavnému súdu 8. júla 2004 požiadal sťažovateľ o verejné ústne pojednávania, pretože má záujem o ústne vyjadrenie sa vo veci.

Ďalším podaním doručeným ústavnému súdu 9. mája 2005 sťažovateľ zvýšil požadovanú sumu primeraného finančného zadost'učinenia z 30 000 Sk na 118 000 Sk.

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh a zo súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 16 Co 155/02 ústavný súd zistil:

Na základe návrhu matky maloletého J. K. (ďalej aj „maloletý“), zo 7. decembra 2001, ktorým žiadala predbežným opatrením zveriť maloletého do jej výchovy, Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) 18. januára 2002 vydal predbežné opatrenie a maloletého zveril do jej dočasnej starostlivosti. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 12. februára 2002 odvolanie.

Od 3. apríla 2002, keď bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní, do 23. júla 2003, keď krajský súd mimo pojednávania vypočul maloletého a jeho matku, krajský súd nariadil trikrát pojednávania, ktoré boli v prvých dvoch prípadoch odročené z dôvodu uplatnenej námietky zaujatosti rodičmi maloletého voči predsedníčke senátu a po rozhodnutí o námietke Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) bolo tretie pojednávania odročené na neurčito z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa (predvolanie na pojednávania sa v tomto prípade krajskému súdu vrátilo späť ako nedoručené s poznámkou poštového úradu „*nevyzdvihnuté v odbernej lehote*“).

Krajský súd uznesením z 30. júla 2003 potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu z 18. januára 2002 (uznesenie okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 31. októbra 2003).

Na základe žiadosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 8. júla 2004 ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť prerokoval na ústnom pojednávaní konanom 10. mája 2005, ktorého sa zúčastnili sťažovateľ a jeho právny zástupca. Zástupca krajského súdu sa ústneho pojednávania bez ospravedlnenia nezúčastnil napriek tomu, že predvolanie na ústne pojednávanie mu bolo riadne a včas doručené. Sťažovateľ a jeho právny zástupca na ústnom pojednávaní zotrvali na obsahu sťažnosti a doteraz predložených písomných prejavoch (stanoviskách).

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa prvej vety čl. 6 ods. 1 dohovoru „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom (...)“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nesprávnym postupom a nesprávnym rozhodnutím krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 155/02 a jeho uznesením z 30. júla 2003. V predmetnom konaní krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 24 C 18/96 z 18. januára 2002, ktorým dočasne zveril maloletého do starostlivosti jeho matky.

Sťažovateľ videl porušenie ním označeného práva na spravodlivé súdne konanie v nesprávnom postupe krajského súdu, ktorý „nariadil pojednávanie na ktoré riadne predvolal účastníkov konania, pojednávanie odročil na neurčito a v deň pojednávania vypočul mimo pojednávania“ matku maloletého „a maloletého bez prítomnosti sťažovateľa ako účastníka konania a na to vydal rozhodnutie 16 Co 155/02-66, ktoré sa doručením stalo právoplatným a vykonateľným (...). Takýmto postupom porušovateľ porušil prvky spravodlivého súdneho procesu (...). Tento spočíva v tom, že každá strana procesu musí zásadne mať možnosť nielen predložiť dôkazy (...), ktoré považuje za nutné, aby jej požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s každým dokladom a pripomienkou predloženými súdu za účelom ovplyvniť jeho rozhodnutie a vyjadriť sa k nim. To znamená, že nič, čo môže mať význam pre rozhodnutie súdu, nesmie byť vylúčené z možnosti kontradiktórneho prerokovania stranami. Sudca nemôže oprieť svoje rozhodnutie o zistenia, ktoré učinil mimo procesu“.

Sťažovateľ ďalej namietal:

«Porušovateľ tým, že potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 24 C 18/96 údajne ako „vecne správne“, pretože odporkyňa nárok na jeho vydanie osvedčila a na druhej strane dôvodil, že skutočnosti uvádzané v návrhu na vydanie predbežného opatrenia ako aj v odvolaní sú irelevantné a konajúci súd sa s nimi v odôvodnení napadnutého rozhodnutia riadne nevysporiadal v čase ich existencie, je protichodným hodnotením dôkazov a súd nezaujal takýmto dôvodením dôkazov stanovisko, čo vlastne skutočne zisťoval, čo je v konečnom dôsledku porušením práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces.

Porušovateľ sa v odvolacom konaní vôbec nezaoberal odvolacími dôvodmi sťažovateľa a nerozhodol o vznesených návrhoch na vykonanie dokazovania uvedenými v odvolaní (...), pretože boli podľa odôvodnenia porušovateľa v uznesení 16 Co 155/02-66 pre neho irelevantné. Takéto konanie porušovateľa je porušením práva na spravodlivý proces. (...)

Odôvodnenie uznesenia 16 Co 155/02-66 porušovateľom v ktorom uviedol len súborné zistenia v odôvodnení uznesenia je porušením práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1) Dohovoru».

Ústavný súd konštatuje, že podľa § 214 ods. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) v konaní o odvolaní netreba nariadovať pojednávanie, ak odvolanie smeruje proti uzneseniu. Keďže krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 155/02 konal o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o zverení maloletého do dočasnej starostlivosti jeho matky, nebol povinný na preskúmanie rozhodnutia okresného súdu nariadiť pojednávanie. V tejto súvislosti však ústavný súd konštatuje, že v niektorých prípadoch, aj keď odvolanie smeruje proti uzneseniu súdu prvého stupňa, odvolací súd môže nariadiť pojednávanie, pretože citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku mu to výslovne nezakazuje. Súdna prax ukazuje, že odvolací súd v takomto prípade najčastejšie nariaduje pojednávanie vo veciach, v ktorých po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania na súde prvého stupňa, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo, prichádza do úvahy možnosť zrušenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 221 OSP), avšak je tu možnosť, že na pojednávaní by bolo možné po prípadnom výsluchu účastníkov alebo doplnení dokazovania dosiahnuť iný výsledok odvolacieho konania.

V danom prípade v konaní o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia pripustil možnosť jeho zrušenia zrejme v záujme urýchlenej úpravy pomerov maloletého a nariadil pojednávanie. Takto zvolený postup krajského súdu nemohol nijako poškodiť záujmy maloletého, pretože odvolanie proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia nemá odkladný (suspenzívny) účinok, a teda ani odvolacie konanie s nariadeným dokazovaním nemohlo nijako predĺžiť stav právnej neistoty maloletého, naopak, takýto postup mohol len urýchliť úpravu pomerov maloletého.

Dokazovanie na odvolacom súde sa vykonáva podľa rovnakých zásad platných v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho výsledky spravidla majú umožniť také rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie vrátane konania pred súdom prvého stupňa skončí. Odvolací súd môže dokazovanie opakovať alebo ho aj doplniť, ak nejde o rozsiahlejšie doplnenie a ak ho možno vykonať bez prieskumov.

Jednou zo základných zásad uplatňovaných pri dokazovaní je zásada priamosti, ktorá vychádza z požiadavky, aby súd rozhodoval o veci samej na základe bezprostredne získaných poznatkov a opieral sa len o dôkazy, ktoré boli vykonané pred ním (súd sa musí dostať do bezprostredného kontaktu so všetkými dôkazmi). Platí teda pravidlo, že dokazovanie sa vykonáva na pojednávaní [pred konajúcim samosudcom alebo senátom (§ 122 ods. 1 OSP účinný v čase konania pred krajským súdom)]. Avšak z tejto zásady priamosti existujú výnimky, kedy sa dokazovanie môže vykonať aj mimo pojednávania (§ 122 ods. 2 OSP), čo je opodstatnené účelnosťou a hospodárnosťou konania, avšak bez ujmy na objektivite postupu súdu pri dokazovaní vykonávanom mimo pojednávania. Preto sa tento postup musí striktne riadiť podľa zákonnej úpravy.

Z uvedeného vyplýva, že v prípade, keď vo veci koná senát, v rámci výnimky zo zásady priamosti môže predseda senátu vykonať dôkaz aj sám a mimo pojednávania, ale len na základe poverenia udeleného mu senátom (§ 122 ods. 2 OSP účinný v čase konania pred krajským súdom). Táto zákonná úprava nadväzuje na § 36d ods. 1 OSP, podľa ktorého predseda senátu môže vo veciach prislúchajúcich senátu vykonávať len také úkony, ktorými sa nerozhoduje vo veci.

Zo sťažnosti a spisového materiálu vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 16 Co 155/02 vyplýva, že predsedníčka senátu krajského súdu po tom, ako bolo pojednávanie 23. júla 2003 z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa (ktorý bol na pojednávanie riadne predvolaný, avšak predvolanie si nevyzdvihol v odbernej lehote) odročené na neurčito, sama mimo pojednávania v ten istý deň 23. júla 2003 vypočula maloletého a jeho matku bez prítomnosti sťažovateľa. Ústavný súd konštatuje, že takýto postup predsedníčky senátu krajského súdu je nanajvýš neštandardný, jednak preto, že výsluch maloletého a jeho matky sa uskutočnil v ten istý deň ako bolo vo veci nariadené riadne pojednávanie (23. júl 2003), na ktorom boli prítomní maloletý, jeho matka, ako aj jej právna zástupkyňa, a ktoré bolo bez ich vypočutia pred senátom odročené na neurčito, a jednak preto, že zo zápisnice z pojednávania 23. júla 2003 nevyplýva, že by senát udelil predsedníčke senátu poverenie na vykonanie dôkazu mimo pojednávania výsluchom maloletého a jeho matky. Napriek uvedeným skutočnostiam predsedníčka senátu sama vypočula maloletého a jeho matku

do zápisnice mimo pojednávania bez prítomnosti sťažovateľa, ktorý nebol upovedomený o tom, že krajský súd bude takýto úkon vykonávať. Navyše, zápisnica z výsluchu maloletého a jeho matky mimo pojednávania z 23. júla 2003 nie je podpísaná predsedníčkou senátu. Spisovanie súdnych zápisníc je prvkom právnej istoty v občianskoprávnom procese. Z toho dôvodu sa súdne zápisnice po ich podpísaní predsedom senátu a zapisovateľom považujú za verejné listiny podľa § 134 OSP.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd dodáva, že účastníci konania majú právo byť prítomní pri vykonávaní dôkazov aj vtedy, ak sa vykonávajú mimo pojednávania (§ 122 ods. 1 OSP). To znamená, že na vykonanie takéhoto dokazovania (mimo pojednávania) musia byť účastníci riadne predvolaní, alebo aspoň s ním oboznámení a je právom účastníka rozhodnúť sa, či sa na vykonaní dokazovania mimo pojednávania zúčastní. Dôvodom je povinnosť súdu (aj odvolacieho) umožniť účastníkom vyjadriť sa ku všetkému čo sa v konaní udialo, ku všetkým dôkazom a navrhnúť ďalšie dôkazy (ústavnoprocená zásada rovnosti účastníkov konania). Nesplnenie tejto povinnosti je odňatím možnosti konať pred súdom (§ 123 OSP).

Navyše, ústavný súd zdôrazňuje, že ak súd nariadi ako dôkaz výsluch účastníka (§ 131 ods. 1 OSP) musí byť účastník predvolaný osobitným spôsobom predvolania, v ktorom musí byť poučený, že bude vypočutý, a tejto povinnosti súdu zodpovedá povinnosť účastníka ustanoviť sa na výsluch. Takýto postup je nevyhnutný z dôvodu potreby rozlišovania medzi výsluchom účastníkov ako osobitného dôkazného prostriedku na jednej strane a tvrdeniami účastníkov na strane druhej.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd mal možnosť svoj uvedený nezákonný postup vykonania dôkazu mimo pojednávania vo vzťahu k sťažovateľovi zosúladiť so zákonom dodržaním ustanovenia § 122 ods. 1 OSP, podľa ktorého s výsledkami dokazovania uskutočneného mimo pojednávania musia byť účastníci na pojednávaní vždy oboznámení, aby sa k nemu mohli vyjadriť (zásada rovnosti účastníkov). Táto požiadavka je opodstatnená nielen vo vzťahu k účastníkom konania, ktorí sa rozhodli nezúčastniť sa na dokazovaní mimo pojednávania, ale (v prípade senátnej veci) aj vo vzťahu k ostatným

členom senátu, ktorí poverili predsedu senátu na vykonanie dôkazu mimo pojednávania a sami sa tak pri jeho vykonaní nezúčastnili (zásada priamosti súdneho konania). Navyše, podľa § 122 ods. 2 OSP môže senát rozhodnúť, aby sa vykonané dôkazy doplnili alebo pred ním opakovali.

Ústavný súd z obsahu súdneho spisu zistil, že po tom, ako predsedníčka senátu krajského súdu mimo pojednávania 23. júla 2003 vypočula maloletého a jeho matku, nebolo vo veci sp. zn. 16 Co 155/02 nariadené žiadne ďalšie pojednávanie, na ktorom by senát ako aj rodičia maloletého boli oboznámení s výsledkami dokazovania mimo pojednávania, aj napriek tomu, že posledné riadne nariadené pojednávanie 23. júla 2003 bolo odročené na neurčito. Krajský súd tak bez toho, aby umožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k dôkazu vykonanému mimo pojednávania, a bez poskytnutia možnosti senátu rozhodnúť o prípadnom opakovaní alebo doplnení dokazovania uznesením z 30. júla 2003 potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu o dočasnom zverení maloletého do starostlivosti jeho matky.

Vzhľadom na to, že krajský súd svoje rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu oprel aj o dôkaz výsluchu maloletého a jeho matky uskutočnený mimo pojednávania, ktorého vykonanie bolo sprevádzané viacerými procesnými pochybeniami, možno mať pochybnosti o úspešnom vykonaní dôkazov krajským súdom. Úspešným vykonaním dôkazov je ich vykonanie v súlade so zákonnými požiadavkami obsiahnutými v Občianskom súdnom poriadku, v prípade nedodržania ktorých možno mať pochybnosti aj o vierohodnosti alebo pravdivosti takto vykonaných dôkazov. Berúc do úvahy všetky uvedené skutočnosti ústavný súd vyslovil, že takýmto postupom krajského súdu bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie ním označeného práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím krajského súdu aj tým, že rozporuplne a nedostatočne odôvodnil skutočnosti, ktoré boli podkladom pre jeho rozhodnutie. V tejto súvislosti ústavný súd už v rámci svojej ustálenej judikatúry konštatoval, že nie je zásadne

oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní obyčajných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí (m. m. IV. ÚS 329/04).

Keďže ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na spravodlivé súdne konanie postupom krajského súdu v súvislosti s vykonaním dokazovania mimo pojednávania v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 155/02, ďalšie dôvody sťažnosti ústavný súd už podrobne nevyhodnocoval s poukazom na to, že podstatná časť jej dôvodov bola podkladom na rozhodnutie o nej (m. m. IV. ÚS 89/03).

IV.

Napriek rozhodnutiu ústavného súdu o porušení práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa tou časťou návrhu sťažovateľa, v ktorej žiadal zrušiť uznesenie krajského súdu č. k. 16 Co 155/02-66 z 30. júla 2003, vzhľadom na tú skutočnosť, že J. K., (...) v konaní pred všeobecným súdom označovaný ako maloletý, nadobudol (...) plnoletosť.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 30 000 Sk a podaním doručeným ústavnému súdu 9. mája 2005 zvýšil pôvodne požadovanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia na 118 000 Sk.

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd zohľadnil skutočnosť, že zámerom krajského súdu nebolo znemožniť sťažovateľovi vyjadriť sa k veci, pretože nariadil vo veci tri pojednávania. Dve z nich boli zmarené samotnými prítomnými účastníkmi tým, že uplatnili námietku zaujatosti voči predsedníčke senátu krajského súdu. Pojednanie 15. mája 2002 bolo odročené z dôvodu uplatnenej námietky

zaujatosti matkou maloletého, ku ktorej sa sťažovateľ vyjadril tak, že túto námietku považoval za účelovú s cieľom robiť prietahy v konaní. Po rozhodnutí najvyššieho súdu (27. august 2002), že predsedníčka senátu krajského súdu nie je vylúčená z prejednávania a rozhodnutia veci, krajský súd nariadil pojednávanie na 28. október 2002, ktoré bolo odročené z dôvodu uplatnenej námietky zaujatosti sťažovateľom voči tej istej predsedníčke senátu krajského súdu. Najvyšší súd opätovne rozhodol, že predsedníčka senátu krajského súdu nie je vylúčená z prejednávania a rozhodnutia veci s odôvodnením: „*Dôvodná pochybnosť o nestrannosti namietanej predsedníčky senátu nevyplýva ani z toho, že na pojednávanie určené na 28. októbra 2002 nepredvolala svedkov, ktorých žiadal navrhovateľ vypočuť. Predsedníčka senátu tým neporušila žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku ani zásady spravodlivého súdneho konania. (...) Meradlom pre hodnotenie objektivity sudcu nemôže byť subjektívne hľadisko účastníka konania, ktoré je motivované spravidla tým, že súd nekoná podľa jeho predstáv.*“ Sťažovateľ sa takýmto postupom sám pripravil o možnosť vyjadriť sa k veci na nariadenom pojednávaní a na ďalšie pojednávanie, aj keď bol riadne predvolaný, sa nedostavil.

Ústavný súd vzhľadom na tieto skutočnosti dospel k záveru, že už samotné autoritatívne deklarovanie porušenia označeného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením.

Sťažovateľ si prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať úhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 9 338 Sk (za dva úkony právnej služby „*prevzatie a štúdium a písomné vyjadrenie súdu zo dňa 08. 07. 2004 v sume po 4 533,- Sk + 136,- Sk paušál*“) a na ústnom pojednávaní si uplatnil trovy konania za účasť na tomto pojednávaní.

Ústavný súd s poukazom na výsledok konania priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania za rok 2004, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. Ing. P. H. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 13 ods. 8 prvej vety, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych

služieb v znení platnom do 31. decembra 2004. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2004 je 4 534 Sk (1/3 výpočtového základu, ktorým je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2003 vo výške 13 602 Sk), t. j. za jeden úkon právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia dňom 29. januára 2004) po zaokrúhlení 4 540 Sk. Ďalej ústavný súd priznal právnenmu zástupcovi sťažovateľa jedenkrát náhradu režijného paušálu vo výške 136 Sk. Ústavný súd tak priznal sťažovateľovi po zaokrúhlení úhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 4 676 Sk.

Ústavný súd nepriznal sťažovateľovi úhradu trov konania za úkon právnej služby spočívajúci v podaní vyjadrenia k stanovisku krajského súdu, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 8. júla 2004, pretože pre rozhodnutie ústavného súdu neprinieslo ďalšie objasnenie veci a z toho istého dôvodu mu nepriznal ani úhradu trov konania za úkon právnej služby spočívajúci v účasti na ústnom pojednávaní 10. mája 2005 (§ 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Vyhlásené v Košiciach 10. mája 2005